

Хоуп ги зърна през прозореца на кухнята – Бекет и неговите малки мъже. Мила картинка, каза си тя. Предположи, че отиват да обядват във „Веста”. Реши, че е добре и тя да хапне нещо, преди гостите ѝ да се върнат и да не ѝ остане време. Вече бе направила обичайната си обиколка на стаите, за да събере чаши, чинийки и разни други дреболии. Трябваше да поръча допълнително нови подложки за чаши, както и кърпи за тоалетната за гости в салона. И още порцеланови чаши, напомни си тя, тъй като някои гости явно си тръгваха с тях.

Но точно сега хотелът бе притихнал и пуст, след като всички гостенки бяха отишли да се погледят с разкрасителни процедури, а Каролий бе придружила Джъстин, за да оглеждат плочки и подови настилки – както и каквото още им хрумне – за фитнес центъра.

Хората от почистващата фирма щяха да дойдат след час, за да оправят и почистят стаите за гости. После тя щеше отново да ги провери. Затова сега щеше да приключи с приготвянето на каната студен чай, да зареди наново хладилника с вода и безалкохолни напитки. А после да си даде кратка почивка, преди да се заеме с поръчките и документацията.

Но още докато оставяше каната на плота, до купата със сочно червено грозде, звънецът на рецепцията се обади.

Нямаше предвидени доставки, помисли си тя, но понякога се случваше гост да си забрави ключа – или пък някой да се отбие с надеждата да му позволят да разгледа наоколо.

Тръгна да провери с професионално любезната усмивка на управител на хотел.

Която мигновено помръкна, когато зърна мъжа през стъклото на вратата. Беше с костюм, естествено, перленосив за лятото. Вратовръзката с идеален уиндзорски възел бе в абсолютно същия нюанс и имаше контрастно райе в наситено тъмночервено.

Беше с бронзов тен и руса коса, висок и строен, с класически красив външен вид.

И крайно нежелан.

С голяма неохота Хоуп отключи вратата и я отвори.

- Джонатан. Не те очаквах.

- Хоуп. – Усмихна й се самоуверено и чаровно – сякаш не я бе изоставил преди по-малко от година като отминала модна линия. – Изглеждаш чудесно. Имаш нова прическа, отива ти.

Посегна, сякаш да я прегърне. Тя се дръпна, категорично отхвърляйки жеста му.

- Какво правиш тук?

- В момента се питам защо не ме поканиш да вляза. Странно е да завариш заключена вратата на хотел посред бял ден.

- Политиката ни е такава, а и ние предлагаме само нощувка и закуска.

Гостите ни ценят усамотението си.

- Естествено. Мястото изглежда очарователно. Бих искал да го разгледам по-добре. – Изчака за миг, после усмивката му стана още по-широка. –

Професионална учтивост?

Да затръшне вратата под носа му, би й донесло безкрайно удоволствие, но щеше да е детинско. А и той можеше да го изтълкува като знак, че я е грижа за него.

- Повечето от стаите ни за гости са заети, но мога да ти покажа общите части, ако те интересува.

- Интересува ме. Много.

Тя не можеше да разбере защо.

- Отново питам, Джонатан, защо си тук?

- Исках да те видя. Родителите ми ти изпращат поздравите си.

- И ти можеш да ги поздравиш от мое име. – Тя си пое въздух. *Добре*, каза си мислено, *какво пък толкова*. – Това е зоната на рецепцията.

- Не е просторна, но е уютна и с известен чар.

- Да, така смятаме.

- Това оригиналната тухлена зидария ли е?

Тя погледна към дългата, изложена на показ тухлена стена.

- Да, а това са стари фотографии, на които се вижда хотелът и главната улица.

- Мммхмм. Камината сигурно е много полезна през зимата.

Хоуп се бореше с негодуванието си срещу присъствието му тук, срещу това, че той коментираше *нейното* място.

- Да, любимо място на гостите е. Имаме отворена кухня – обясняваше тя, докато го водеше напред, и през цялото време си мислеше, че щеше да е хубаво да бе намерила пет минутки да освежи грима и прическата си.

Въпрос на гордост. – Гостите са свободни да вземат каквото пожелаят.

Той огледа масивните железни свещници, уредите от неръждаема стомана, наситения цвят на гранитния плот.

- Разчитате на съвестта на хората?

- Безплатно е. Всички закуски и напитки са включени. Искаме гостите ни да се чувстват като у дома. Централното фоайе е насам.

Той спря за миг пред офиса ѝ, отново ѝ отправи многозначителната си усмивка.

- Спретнат и подреден както винаги. Липсата ти се усеща, Хоуп.

- Така ли?

- Много.

Хрумнаха ѝ множество отговори, но никой не бе учтив. А тя бе твърдо решена да се държи любезно.

- Много се гордеем с настилката от плочки в целия хотел. Тук можеш да видиш красивото им подреждане във формата на килим под голямата маса. Цветните аранжimenti са дело на местен специалист по декорация и са съобразени не само със сезона, но и със стила и атмосферата на всяка стая.

- Прекрасно, да, красив детайл. Аз...

- Както и дървената ламперия. – Продължи тя, заглушавайки думите му. Любезно. – Облицовката на старите арки. Семейство Монтгомъри проектират, реновират и обзавеждат хотела. Той е най-старата каменна постройка в Бунсборо и първоначално е бил странноприемница. Салонът, минава се отгук, някога е бил навес за файтони.

- Хоуп. – Той прокара пръст надолу по ръката ѝ, преди тя да успее да се дръпне. – Нека те заведе на обяд след обиколката. Мина толкова много време.

Недостатъчно.

- Джонатан, на работа съм.

- Работодателите ти сигурно са предвидили разумна обедна почивка. Къде би препоръчала да отидем?

Нямаше нужда да придава допълнителна студенина на гласа си. Тонът ѝ просто отразяваше чувствата ѝ. Той очакваше от нея да се съгласи, осъзна тя. Нещо повече, очакваше тя да е очарована, поласкана, може би дори леко притеснена.

Беше безкрайно доволна да го разочарова във всяко отношение.

- Ако си гладен, можеш да отидеш във „Веста”, точно отсреща на улицата. Но аз нямам намерение да обядвам с теб. Може би е добре да видиш вътрешния двор, преди да ти покажа останалата част от долния етаж. – Отвори вратите на фойето и пристъпи навън. – Прекрасно място, особено при хубаво време, където да поседнеш с едно питие.

- Гледката не е особено привлекателна – коментира той, като спря погледа си отвъд красивия зелен плет и паркинга, върху зелената сграда отсреща.

- Няма да е задълго. Тази сграда в момента се реновира от семейство Монтгомъри.

- Явно са заети хора. Поне седни за малко. Не бих отказал едно питие.

Гостоприемство, напомни си Хоуп. *Независимо кой е насреща.*

- Добре. Ще се върна след минутка.

Влезе обратно, постара се да отпусне стегнатата си челюст. Той можеше да препоръча хотела на много хора, напомни си тя. Гости и клиенти, които си търсят усамотено, добре поддържано и красиво подредено местенце.

Каквито и да бяха личните ѝ чувства, не можеше да отрече, че Джонатан разбира от хотелиерство.

Щеше да изпълни задълженията си и да бъде учтива.

Сипа студен чай върху кубчетата лед в една чаша, прибави и чинийка с бисквити към таблата. И понеже бе въпрос на учтивост, сипа чаша чай и за себе си.

Когато излезе с подноса навън, го завари седнал на една от масите със слънчеви чадъри.

- Изненадана съм, че не водиш и съпругата си. Надявам се, че е добре. –

Браво, поздрави се мислено Хоуп. Не се задави, докато го изричаше.

- Много добре, благодаря. Днес е на събрание в клуба, а после ще обикаля по магазините. Сигурно ти липсва Джорджтаун – магазините, нощният живот. Това го няма тук.

- Всъщност тук съм като у дома си. Много съм щастлива.

В усмивката му имаше лека нотка на съчувствие. Която ясно показваше, че той смята, че тя лъже, за да запази достойнството си.

Тя си представи как му показва среден пръст, за да я изтрие от лицето му.

Но това не би било учтиво.

- Трудно е да се повярва, че жена с твоята амбиция, твоя вкус, може да се засели в малко провинциално градче. И да ръководи такъв малък хотел, който предлага нощувка и закуска, колкото и очарователен да е той, след като е била управител на „Уикъм”. Предполагам, че живееш тук, в самата сграда.

- Да, имам апартамент на третия етаж.

- Като се сетя за красивата ти къща в града... – Той поклати глава и отново демонстрира онази нотка на съчувствие. – Чувствам се донякъде отговорен за всички тези промени, през които премина. Връщайки се назад мислено, осъзнавам, че бих могъл – и е трябвало – да подходя по-деликатно.

Учтивостта си имаше граници. Тя достигна своите.

- Да не би да имаш предвид това, че спеше с мен, остави ме да си мисля, че имаме сериозна и моногамна връзка, а после обяви годежа си с друга жена? О, и ми каза за тази друга жена точно след като бяхме правили секс?

– Отпи от чая си. – Да, в това отношение трябваше да действаш по-деликатно.

- Ако сме честни, никога не съм ти давал обещания.

- Не, но те се подразбираха, така че тълкуването си е лично мое. Приемам това.

Под сянката на чадъра тя се загледа в лицето му. Да, изглеждаше същия.

Спокоен, изискан, уверен. Някога увереността му ѝ се струваше много привлекателна. Сега я определи като надменност и това никак не ѝ хареса.

- Затова ли дойде тук, Джонатан? За да си уредиш сметките с мен?

- За да изгладим нещата, надявам се. – В очите му грейше искреност, когато постави длан върху ръката ѝ. – Не се разделихме като приятели, Хоуп, и това ме тревожи много.

- Не е нужно.

- Така е и съм тук, за да изгладя отношенията ни. И да ти предложи да се върнеш на мястото си. Баща ми е готов да ти направи много щедро предложение. Както казах, Хоуп, липсата ти се усеща.

Без да откъсва очи от него, тя издърпа ръката си.

- Имам си работа.

- Много щедро предложение – повтори Джонатан. – Да се върнеш там, където всички знаем, че ти е мястото. Бихме искали да уговорим среща в удобно за теб време, за да уточним детайлите. Можеш да се върнеш, Хоуп, в Джорджтаун, в „Уикъм”, обратно към живота си. И при мен.

Той отново сложи длан върху нейната, след като тя не каза нищо.

- Бракът ми е факт и ще си остане такъв. Но двамата с теб... липсва ми онова, което имахме заедно. Можем отново да го имаме. Ще се погрижа много добре за теб.

- Ще се погрижиш за мен. – Всяка дума се отрони от устните ѝ като камък.

- Няма да ти липсва нищо.

Той продължи с типичната си самоувереност, която доказваше, че изобщо не я познава. И никога не я бе разбирал.

- Ще имаш работата, която те удовлетворява, и дом, какъвто сама си избереш. Има едно страхотно място на улица „Кю”, което знам, че много ще харесаш. Мисля, че е добре да заминем на кратка ваканция, преди да заемеш поста си, за да се опознаем отново, така да се каже. – Приведе се към нея в жест на интимност. – Беше една дълга година, Хоуп, и за двама ни. Ще те заведа където пожелаеш. Какво ще кажеш за една седмица в Париж?

- Седмица в Париж, къща в Джорджтаун. Предполагам, че ще ми осигуриш и прилична сума, за да я обзаведа, както и за да се подготвя, естествено, за завръщането си към „Уикъм” – и към теб.

Той вдигна ръката ѝ към устните си – жест, който някога много бе харесвала - и ѝ се усмихна.

- Както казах, ще се погрижа добре за теб.

- А какво смята съпругата ти за *твое* щедро предложение?

- Не се притеснявай за Шеридън. Ще бъдем дискретни и тя ще свикне. Видя как той свива безразлично рамене и отхвърля брака си, обетите и съпружеската вяност с този небрежен жест.

- Не можеш да си щастлива тук, Хоуп. Аз ще се погрижа да си щастлива. Тя замълча за миг, леко изненадана, че се сблъска с такава чудовищна обида. После се учуди също, че гласът ѝ остана спокоен и равен, докато обидата впиваше остриите си нокти в нея и я караше да крещи.

- Нека ти обясня нещо. Сама отговарям за щастието си. Нямам нужда от теб и от безумно обидното ти – за мен и за съпругата ти - предложение. Не ми е нужен баща ти, нито „Уикъм”. Имам свой живот. Да не би да смяташ, че съм захвърлила живота си само защото ме използва, а после ме изостави?

- Мисля, че се задоволяваш с по-малко, отколкото можеш да имаш, отколкото заслужаваш. Извинявам се искрено, че те нараних, но...

- Наранил си ме? Ти ме *освободи*. – Тя скочи на крака. Спокойният и равен тон беше дотук. – Ти ме разгърси адски грубо, гадно копеле, но ми даде достатъчно силен тласък, за да ме накараш да направя преценка на живота си. Задоволявах се с малко в твое лице. Сега това е домът ми. – Тя вдигна ръка нагоре към верандата – стори ѝ се, че за миг зърна фигурата на жена. – Дом, който обичам и с който мога да се гордея. Имам познати и приятели, които харесвам, и близки хора, които ценя високо. Да се върна при теб? При *теб*, след като имам...

Не би могла да каже какво я накара да го направи. Импулс, безумна ярост, гордост. Но видя Райдър да прекосява паркинга и реагира светкавично.

- Него. Райдър! – Втурна се под арката от глицинии, когато той спря и се намръщи насреща ѝ. Хоуп предполагаше, че усмивката ѝ граничи с лудостта. Нямаше значение.

- Следвай примера ми за малко – измърмори тя, докато тичаше към него – и ще съм ти задължена безкрайно.

- Какво...

Тя го прегърна здраво и притисна устни към неговите, докато Глупчо размахваше опашка и се опитваше да набуца носа си между двамата, за да вземе участие във веселбата.

- Следвай ме – прошепна тя до устните му. – Моля те!

Не му оставяше голям избор, тъй като бе залепнала за него като втора кожа. Затова реши да я послуша. Стисна косата ѝ и я последва.

Тя изгуби представа за конкретната цел. Той ухаеше на дървесина, беше вкусен като карамел. Горещ, разтопен карамел. Леко неуверено пристъпяща, тя се отдръпна назад.

- Само ме следвай.

- Не го ли направих?

- Райдър. – Хвана го за ръка и леко я стисна, докато се обръщаше. – Райдър Монтгомъри, искам да те запозная с Джонатан Уикъм. Семейството на Джонатан притежава хотела в Джорджтаун, където преди работех.

- О, да. – Ясно, сега разбираше. Добре, можеше да изиграе ролята без проблем. Обви ръка около талията ѝ и усети как потреперва. – Как вървят нещата?

- Добре, благодаря. – Джонатан измери кучето с предпазлив поглед. – Хоуп ме разведе из хотела ви.

- Той е също толкова и неин. Вие загубихте, нали? Ние печелим.

- Явно. – Очите му се плъзнаха по работните дрехи на Райдър. – Виждам, че сам се занимавате със строителните работи.

- Точно така. Работим с ръцете си. – Каза го с усмивка и придърпа Хоуп по-близо. – Стая ли търсите?

- Не. – Раздразнението личеше в погледа на Джонатан, макар да се усмихваше сковано. – Просто дойдох да видя стара приятелка. Радвам се, че се видяхме отново, Хоуп. Ако си промениш мнението за предложението ми, знаеш как да се свържеш с мен.

- Няма. Предай поздравите ми на родителите си и на съпругата си.

- Монтгомъри – кимна той и тръгна към мерцедеса си.

Хоуп не свали усмивката от лицето си, докато той не потегли и не се отдалечи.

- О, господи. О, господи. – Дръпна се и хукна обратно към двора, започна да крачи наоколо. – Мили боже.

Райдър си помисли за „Веста” – аромат на вкусна храна, щастливи деца, без проблеми и драма. Вдигна очи към небето и я последва към двора.